

Sygn. akt VIII C 1826/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : staż. Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1826/18

UZASADNIENIE

Dnia 25 października 2017 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł pozew w przeciwko R. B. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 1.309,79 zł., na którą złożyła się należność wynikająca z umowy zawartą przez pozwanego z (...) Bank SA w dniu 10.07.2006 roku. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji z dnia 8 marca 2012 roku pierwotny wierzyciel przeniósł wierzytelność na stronę powodową

(pозew, k. 1-6)

W dniu 29 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Zamościu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w którym uwzględnił powództwo w całości.

(nakaz k.43)

W dniu 26 kwietnia 2018 roku pozwany złożył skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym wniósł o oddalenie powództwo i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut niewłaściwości miejscowej sądu. .

(sprzeciw k.51-54)

Postanowieniem dnia 19 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy w Zamościu przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 82)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2006 roku pozwany R. B. zawarła z (...) Bank SA umowę o kartę kredytową.

(umowy k.38)

W dniu 8 marca 2012 roku pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której bank przeniósł na powoda wierzytelności.

(dowód: umowa o przelewu wierzytelności, k. 13-16)

Wezwaniem do zapłaty z dnia 11 kwietnia 2012 roku strona powodowa wzywała pozwanego do zapłaty kwoty 1.309,79 zł z tytułu nabytej wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki.

(wezwanie k. 36).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie pożyczki bankowej zawartej w dniu 6 czerwca 2006 roku między pierwotnym wierzycielem a pozwanym.

Pozwana już w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym podniosła zarzut przedawnienia.

Powyższy zarzut okazał się być w pełni zasadny. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie - związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził. W przedmiotowej sprawie z załączonej umowy o kartę kredytową nie wynika, jak kwota kredytu została pozwanemu udzielona, tym samym wymagalność tej kwoty nie została wykazana. Stąd też przyjmując, iż roszczenie było wymagalne od końca roku 2006, to uległo ono przedawnieniu w z końcem 2009. Powództwo zostało wytoczone w dniu 25.01.2017 roku.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy roszczenie objęte powództwem zostało nabyte przez powoda po upływie terminu przedawnienia.

Nadto w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikająca z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że strona pozwana powinna zapłacić mu należność w wysokości 1.309,79 zł wraz z odsetkami od tej kwoty w związku z zawartą umową (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że nie jest zadłużona skoro nie wykazano istnienia zadłużenia). Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej

sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powód nie przedstawił żadnego rozliczenia, z którego wynikałaby kwota dochodzona pozwem.